

HỒI THỨ MỘT TRĂM XÓT NGƯỜI YÊU TỔ DẠ QUAN HOÀI

Doanh Doanh đón lấy thanh trường kiếm rồi khẽ nghiêng đầu lại nhìn Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nổi lên tròng cười ha hả, phưỡn ngực ra.

Doanh Doanh cất tiếng hỏi:

- Người chết đến gáy rồi, còn cười gì nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính vì tại hạ chết đến nơi nên mới thích cười.

Doanh Doanh giờ trường kiếm lên, co tay lại thủ thế như sắp phóng tới. Đột nhiên cô xoay mình đi dùng hết sức liệng kiếm ra.

Trong bóng tối thanh trường kiếm lóe lên một đạo hào quang rồi rớt xuống đất tận ngoài xa, đánh choang một tiếng.

Doanh Doanh dậm chân nói:

- Mọi điều đều vì người không tốt mà ra, khiến cho bao nhiêu người trên chốn giang hồ chê cười, cho ta là đồ bỏ, không ai chơi với phải tìm trăm phương ngàn kế để cầu cạnh người. Người... có điều chỉ kém cỏi mà làm lụy cho ta từ đây trở đi không dám nhìn thấy ai nữa?

Lệnh Hồ Xung lại cười khanh khách.

Doanh Doanh tức giận nói:

- Người còn cười ta nữa ư?

Đột nhiên cô khóc oà lên.

Cô khóc khiến cho Lệnh Hồ Xung trong lòng hối hận. Bao nhiêu anh hùng hảo hán đối với cô đều ra vẻ cực kỳ kính sợ, nên cô sinh lòng kiêu ngạo. Huống chi cô là đàn bà con gái, bản tính hay ghen thò mà nay bỗng thấy mọi người đều nói cô thích mình, trách nào cô chẳng không vui? Có bảo bọn Lão Đầu Tử đem tin này đồn đại ra ngoài vị tất đã vì thực lòng muốn giết ta mà chỉ vì muốn giữ tiếng. Cô đã nói vậy thì chẳng còn ai nghi ngờ hiện cô đang ở với ta một chỗ.

Chàng liền đứng lên ôn tồn nói:

- Đúng là tại hạ hư hỏng, làm thương tổn đến thanh danh của cô nương. Vậy tại hạ xin cáo từ.

Doanh Doanh đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi:

- Người đi đâu bây giờ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bất luận nơi nào, tới đâu hay đó.

Doanh Doanh lại hỏi:

- Người đã nhận lời đi theo bảo vệ cho ta, sao bây giờ lại bỏ đi một mình?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Tại hạ thật chẳng biết trời cao đất dài là gì. Nói như vậy chẳng bỏ cô cười cho. Võ công cô nương đã cao thâm đến trình độ đó thì cần chi người bảo vệ? Dù đến cả trăm gã Lệnh Hồ Xung cũng không bằng một mình cô nương.

Chàng nói rồi trở gót đi ngay.

Doanh Doanh vội la lên:

- Người không đi được!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Bọn Tổ Thiên Thu đã đem tin đó đồn đại ra ngoài thì chỉ trong mấy ngày trên chốn giang hồ chẳng ai không biết. Khi đó mọi người đều tìm kiếm người để hạ sát. Bước đường chỗ nào cũng đầy nguy hiểm chông gai thì đừng nói hiện người đang bị trọng thương, dù người có lành mạnh đi nữa cũng khó lòng tránh khỏi mối họa sát nhân.

Lệnh Hồ Xung cười rồi nói:

- Lệnh Hồ Xung này có chết vì lời nói của cô nương thì chẳng còn chi là đáng tiếc:

Chàng tiến lại lượm thanh kiếm tra vào vỏ, rồi thấy mình kiệt lực không trèo núi dốc được liền thuận đường đi xuống khe núi. Doanh Doanh thấy chàng đi mỗi lúc một xa liền chạy theo lớn tiếng gọi:

Này! Người đừng đi nữa!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ ở với cô nương một chỗ chỉ tổ làm phiền cho cô. Chi bằng bỏ đi là hơn.

Doanh Doanh ngập ngừng:

- Người... Người...

Cô cắn chặt lấy môi, tâm thần cực kỳ xao xuyến vì thấy Lệnh Hồ Xung vẫn không dừng bước. Cô chạy thêm mấy bước nữa hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Người định bắt buộc ta phải nói ra miệng mới vừa dạ chẳng?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô nương nói gì tại hạ không hiểu?

Doanh Doanh cắn môi đáp:

- Ta bảo bọn Tổ Thiên Thu phao tin ra ngoài là để cho người vĩnh viễn ở bên mình ta, không được rời khỏi nửa bước.

Cô nói mấy câu này rồi người run lấy bầy đứng không vững.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ bầu bạn ư?

Doanh Doanh đáp:

- Đúng thế! Bọn Tổ Thiên Thu phao tin ra rồi, thì người chỉ có đường kẻ cận bên mình ta mới bảo toàn được tính mệnh. Không ngờ người là một thằng nhãi không cần đến chuyện sống chết, không biết sợ sệt là gì. Thế ra ta đã làm hại người.

Lệnh Hồ Xung cảm động nghĩ thầm:

- Té ra cô này thực tình thương yêu ta, nhưng cô nhất định chết thôi chứ không chịu nhìn nhận trước mặt bọn hán tử kia.

Chàng liền quay trở lại đi tới trước mặt Doanh Doanh, nắm lấy tay cô. Trời giá lạnh mà lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. Chàng khẽ nói:

- Sao cô nương lại khổ não như vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Ta sợ lắm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cô sợ gì?

Doanh Doanh đáp:

- Ta sợ thằng lỏi ngốc đại không chịu nghe lời ta dẫn thân vào chốn giang hồ nguy hiểm, chỉ ngày mai là bị chết về tay những kẻ hèn hạ giá trị không đáng một đồng.

Lệnh Hồ Xung thở dài hỏi:

- Bọn họ đều là hán tử sốt sáng, đối với cô nương hết dạ trung thành, mà sao cô lại khinh miệt họ thế? Hơn nữa dù ở sau lưng cũng không chê cười cô bao giờ. Cô nương có nghe bọn Kế Vô Khả Thi, Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu khi họ nói chuyện với nhau đã tỏ ra cung kính đến thế nào không?

Doanh Doanh đáp:

- Chúng không nói ra miệng nhưng cười thầm trong bụng đó.

Lệnh Hồ Xung thấy cô không chịu phục thiện, nên chàng không lý luận nữa, đành nói cho xuôi:

- Cô nương không cho tại hạ bỏ đi thì tại hạ ở lại bầu bạn với cô nương là xong. Hỡi ôi! Nếu tại hạ bị người ta chặt thành mười mấy khúc thì cũng chẳng lấy chi làm thú vị.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung chịu lời ở lại thì mừng rỡ như mở cờ trong bụng, nói theo:

- Sao không nói thẳng ngay là đau khổ không chịu nổi mà còn bảo chẳng lấy chi làm thú vị?

Lúc nói câu này, mặt cô nghiêng gần lại. Dưới ánh sao mờ mờ, nước da trắng nõn của cô phản chiếu lại tựa hồ phát ra một làn ánh sáng êm dịu.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Cô này so với tiểu sư muội còn xinh đẹp hơn nhiều, nhưng sao lòng ta... vẫn chẳng thể nào quên được nàng?

Doanh Doanh không biết chàng đang nghĩ tới Nhạc Linh San liền hỏi:

- Cây đàn ta tặng cho người đâu? Mất rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Dọc đường không có tiền xài, tại hạ đành gửi đàn lại cầm cho nhà hàng.

Chàng vừa nói vừa tháo cái bọc trên lưng xuống, mở lấy cây dao cầm đưa ra.

Doanh Doanh thấy chàng gói cất cẩn thận tỏ ra kính trọng đồ vật mà cô đã tặng cho, thì rất lấy làm hoan hỉ hỏi:

- Mỗi ngày người chưa nói đối được vài câu thì không vừa dạ hay sao?

Cô cầm đàn lên khê dạo mấy ngón, rồi đi vào khúc "Thanh tâm phổ thiện trú". Đoạn cô cất tiếng hỏi:

- Người học được khúc này rồi chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ hãy còn kém cô nương xa lắm!

Chàng lắng lắng nghe khúc đàn tao nhã dưới ngón tay tiên diu dặt, trong lòng khoan khoái vô cùng!

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc cảm thấy tiếng đàn của cô hiện nay khác ngày cô còn ở trong ngô Lục Trúc, thành Lạc Dương nhiều lắm. Tiếng đàn vui vẻ như chim hót líu lo đầu cành trong trẻo như dòng suối ngọc tuôn ra. Cũng như những tiếng tơ đồng mà người ta du dương như muốn đi vào với mộng. Bất giác chàng lâm bầm:

- Tuy cùng một khúc nhạc mà âm điệu tiết tấu lại khác nhau xa. Té ra khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" này vẫn còn nhiều biến hóa.

Bỗng nghe tiếng đàn vọt lên cao đánh "tang" một tiếng rồi đứt sợi dây ngắn nhất.

Doanh Doanh nổi dậy, cặp lông mày cô nhăn tít lại ra chiều khó chịu. Cô tiếp tục gảy đàn nhưng chẳng mấy chốc, sợi dây khác lại đứt.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đàn của cô đượm vẻ bồn chồn, phiền não, khác với điệu "Thanh tâm phổ thiện trú". Mỗi khi nảy tiếng kỳ dị là một sợi dây đứt.

Doanh Doanh sững sốt đẩy đàn ra, miệng cầu nhàu:

- Người ngồi bên quấy nhiễu thì người ta còn gảy đàn thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Mình ngồi yên như tượng gỗ, quấy phá cô bao giờ?

Rồi chàng hiểu ngay tự nhủ:

- Chính cô nổi lòng hờu dạ vượn, rồi quay ra trách mình. Chàng không tranh biện với cô, ngồi yên nhắm mắt dưỡng thần. Vì nhọc mệt quá đi, chàng ngủ đi lúc nào không biết.

Hôm sau, lúc chàng tỉnh dậy thấy Doanh Doanh đang rửa mặt bên bờ suối. Cô rửa mặt xong lấy lược chải đầu. Người cô đẹp như ngọc, tóc dài chấm đất, khiến chàng ngây người ra nhìn.

Doanh Doanh quay lại thấy Lệnh Hồ Xung trân trố dòm mình, thì hai má ửng hồng, cô cười hỏi:

- Con quỷ đói ngủ đến bây giờ mới dậy ư?

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn đáp:

- Tại hạ đi bắt ếch thử xem coi còn chút khí lực nào không?

Doanh Doanh nói:

- Hãy nằm nghỉ thêm một lúc, để ta đi bắt cho.

Lệnh Hồ Xung cô gượng đứng lên, nhưng chân tay mềm nhũn, hễ gắng sức một chút là khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên, cực kỳ khó chịu. Chàng buồn rầu than thầm:

- Sống không sống được, chết chẳng chết cho. Cứ làm một kẻ phế nhân sống dở chết dở thế này thì đừng nói người ta trông vào khó coi, mà chính mình cũng chán ngấy.

Doanh Doanh thấy chàng ủ rũ liền kiếm lời an ủi:

- Chứng nội thương của ngươi chưa chắc đã phải là khó trị. Nơi đây tĩnh mịch mà chẳng có chuyện gì rắc rối. Hãy ở lại từ từ dưỡng thương, hà tất phải nóng nảy?

Hai người ở bờ khe núi này mười mấy ngày. Thương thế Doanh Doanh đã lành mạnh. Hàng ngày cô bắt ếch làm bữa, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung mỗi ngày một thêm gầy còm. Lúc chàng giơ tay coi chẳng khác khúc xương bọc trong cái túi da.

Cô gầy đàn để ru chàng ngủ, song thương thế chàng chẳng giảm bớt được chút nào.

Lệnh Hồ Xung tự biết mình sắp tới số rồi, nhưng chàng là người khoáng đạt, chẳng lấy thế làm lo buồn. Hàng ngày chàng vẫn cười nói với Doanh Doanh. Trong lòng đã không bận rộn, ngoài mặt chàng càng lộ vẻ phóng khoáng hơn trước.

Bờ khe núi này thật là hiu quạnh. Từ đêm hôm bọn Kế Vô Khả Thi ba người ra đi rồi, không còn một bóng người nào lại vắng nữa.

Doanh Doanh bản tính ung nhạch, nhưng cô nghĩ tới Lệnh Hồ Xung chết lúc nào không biết nên đối với chàng cô rất dịu dàng, mềm mỏng, ngoan ngoãn phục thị chàng. Ngẫu nhiên có lúc va chạm, không nhịn được phải nổi nóng, nhưng cô lại hối hận ngay và xin lỗi chàng.

Một hôm Doanh Doanh nghĩ tới Lệnh Hồ Xung hàng ngày ăn thịt ếch mãi cũng chán, cô liền đi bắt một con gà đồng về nướng và trảy mười mấy trái đào tươi để hai người ăn no một bữa.

Lệnh Hồ Xung mới ăn hai trái đào đã thấy mặt nhọc rồi mê man ngủ đi. Trong lúc mơ màng, chàng nghe dường như có tiếng người khóc lóc thê thảm, hé mắt ra nhìn thấy Doanh Doanh nằm phục dưới chân, hai vai cô rung động, cô khóc thút thít hoài.

Chàng kinh hãi, toan hỏi vì sao cô lại thương tâm như vậy. Rồi chàng hiểu ngay, tự nhủ:

- Nàng biết ta sắp chết đến nơi, nên mới đau lòng.

Chàng đưa tay trái ra khẽ vuốt mái tóc Doanh Doanh. Cô biết chàng tỉnh rồi, nhưng vẫn không ngừng đầu lên, cất tiếng khóc lớn hơn trước.

Lệnh Hồ Xung gượng cười khuyên giải:

- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Tại hạ còn sống tám chục năm nữa, có đâu về thế giới cực lạc phía trời tây sớm thế được?

Doanh Doanh vừa khóc vừa nói:

Mỗi ngày người một héo hắt gầy còm. Ta... ta...ta...

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng cô vừa ra chiều thành khẩn, vừa đầy vẻ thương tâm, không khỏi vô cùng xúc động. Ngực chàng nóng lên rồi thấy trời đất quay cuồng. Máu không ngớt trào lên cổ họng, chàng ngất xỉu không biết gì nữa.

Chàng mê đi không hiểu bao lâu, lúc hơi hồi tỉnh, tưởng chừng như mình đang chơi vui lơ lửng trên chín tầng mây. Chẳng được mấy chốc, chàng lại ngất đi.

Chập chờn cơn tỉnh cơn mê, có lúc chàng tưởng chừng người ta đổ nước vào miệng cho mình, khi thì tựa hồ có người đốt lửa xung quanh nóng bỏng.

Một hôm thần trí khá sáng suốt, Lệnh Hồ Xung chợt nghe có tiếng đàn ông nói:

Y sống hay chết, hoàn toàn trông vào phúc phận mà thôi.

Rồi một người đàn ông khác thở dài nói:

- Hỡi ơi! Thật khó nói quá!

Lệnh Hồ Xung muốn mở mắt ra xem ai, nhưng mí mắt nặng chịch không sao mở ra được.

Bỗng nghe người nói trước lại lên tiếng:

- Chúng ta phải làm cho hết sức để khỏi thất tín với người.

Tiếp theo chàng cảm thấy có người nắm lấy huyết mạch môn cả hai cổ tay chàng. Một luồng chân khí nóng bỏng từ huyết mạch môn nơi cổ tay trút vào trong thân thể chàng. Luồng chân khí ngoài vào lập tức xung đột với những luồng trong mình. Toàn thân chàng khó chịu không biết đến đâu mà kể. Chàng muốn mở miệng la làng, nhưng không kêu ra tiếng.

Lúc này người chàng chẳng khác gì đang bị trăm ngàn cái đau khổ hành hạ, hay muôn thứ hình cụ khảo đả.

Lệnh Hồ Xung cứ hôn mê li bì như vậy chẳng hiểu đã bao nhiêu ngày giờ. Có điều chàng cảm thấy mỗi lần về sau người ta chửi chân khí vào trong mình lại bớt đau

khổ hơn lần trước. Tâm trí chàng sáng suốt được một chút, liền hiểu ngay có hai nhân vật nội công cực kỳ cao thâm đang trị thương cho mình.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã mời được cao nhân tiên bối đến chữa thương cứu mạng cho mình? Doanh Doanh đi đâu rồi?

Trong lòng trăm mối nghi ngờ. Một hôm sau khi thâu nạp chân khí, Lệnh Hồ Xung không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Đa... đa tạ tiên bối! Văn bối.. hiện đang ở chỗ nào đây?

Chàng mở mắt ra thấy bộ mặt dãn đeo dây vẻ hiền từ đang nhìn mình mà cười.

Lệnh Hồ Xung nhận ra là bộ mặt rất quen thuộc, nhưng không phải là sư phụ. Chàng lơ mơ nhìn lão một lúc, chợt nhận ra lão đầu trọc có 9 nốt tàn nhang. Đúng là một nhà sư.

Chàng ngẫm nghĩ lát nữa, bất giác cất tiếng hỏi:

- Tiên bối... là... Phương... Phương đại sư?

Nhà sư già mỉm cười đáp:

- Thí chủ nhận ra bản tăng rồi. Bản tăng chính là Phương Sinh.

Lệnh Hồ Xung nói theo:

- Phải rồi! Phải rồi! Tiên bối chính là Phương đại sư.

Lúc này chàng phát giác ra mình đang ở trong một gian phòng. Trên bàn đặt một ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu chiếu ánh sáng vàng lơ lửng. Chàng nằm trên giường đắp chăn bông.

Phương Sinh hỏi:

- Thí chủ nghe trong mình thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối đã đỡ một chút. Đây... là đâu?

Phương Sinh nói:

- Thí chủ hiện ở chùa Thiếu Lâm. Ba tháng trời nay thí chủ mới mở miệng lần đầu.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Văn bối ở chùa Thiếu Lâm ư?... Doanh Doanh đâu rồi?... Tại sao văn bối lại tới chùa Thiếu Lâm được?

Phương Sinh đại sư mỉm cười nói:

- Thí chủ vừa mới hồi tỉnh, không nên hao phí tâm thần, để thương thế khỏi tái phát. Có chuyện gì thủng thẳng rồi sẽ nói.

Từ hôm ấy trở đi, cứ sáng và chiều Phương Sinh lại vào phòng trút chân khí vào người Lệnh Hồ Xung để chữa thương cho chàng.

Sau mười ngày nữa, Lệnh Hồ Xung đã dậy đi lại được, nhưng mỗi lần chàng hỏi tới Doanh Doanh và tại sao mình lại ở chùa Thiếu Lâm thì Phương Sinh đại sư chỉ cười chứ không trả lời.

Một hôm Phương Sinh chút chân khí sang cho Lệnh Hồ Xung xong lão nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Hiện nay tính mạng thí chủ đã có thể bảo toàn được rồi, nhưng công lực lão tăng có hạn, thủy chung vẫn không tài nào hóa giải được những luồng chân khí khác trong người thí chủ, mà bất quá chỉ kéo dài thọ mạng thêm từng ngày một cho thí chủ mà thôi. Lão tăng e rằng không đầy một năm, thương thế lại tái phát. Khi ấy dù Đại La Kim Tiên cũng khó lòng cứu mạng cho thí chủ được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Ngày trước Bình Nhất Chỉ đại phu cũng đã nói vậy, đại sư tận tâm kiệt lực cứu cho vẫn bối, vẫn bối cảm kích vô cùng! Thọ mạng của con người dài hay ngắn đã do tiền định. Đại sư dù công lực có cao đến đâu cũng không thể phản nghịch mệnh trời.

Phương Sinh lắc đầu nói:

- Hôm ấy lão tăng đã nói với thí chủ là Phương Chứng sư huynh, phương trượng của bản tự, nội lực uyên thâm, nếu thí chủ có duyên cùng người, người sẽ truyền bí thuật "Dịch cân kinh" thì gân cốt còn có thể di chuyển, chứ đừng nói thay đổi chân khí trong người mà thôi. Bây giờ lão tăng đưa thí chủ lên bái kiến phương trượng. Vậy thí chủ liệu mà ứng đối cho được việc.

Lệnh Hồ Xung đã nghe oai danh Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm, chàng mừng thầm đáp:

- Cảm phiền đại sư dẫn kiến, dù vẫn bối vô duyên không được phương trượng đại sư rửa lòng thương, nhưng vẫn bối được bái kiến vị cao tăng này cũng là một cơ hội hân hũ.

Đoạn chàng theo Phương Sinh đại sư ra khỏi gian phòng. Lập tức ánh dương quang làm chàng lóa mắt. Đã lâu ngày chàng chưa được thấy bóng mặt trời, bây giờ trước mặt sáng lòa, tưởng chừng mình lạc vào một bầu vũ trụ khác, tinh thần chàng phấn chấn lên nhiều.

Lệnh Hồ Xung cất bước khó khăn vì hai chân chàng vẫn mềm nhũn. Chàng thấy các tòa điện chùa Thiếu Lâm kiến trúc rất là hùng vĩ, dọc đường vô số tăng nhân gặp Phương Sinh đều tránh sang bên chấp tay cúi đầu rất cung kính.

Đi qua ba dãy hành lang đến trước một gian thạch thất, Phương Sinh gọi một chú tiểu lại nói:

- Phương Sinh này có việc muốn vào yết kiến phương trượng sư huynh.

Chú tiểu chạy vào bẩm rồi trở ra chấp tay nói:

- Phương trượng mời đại sư vào.

Lệnh Hồ Xung theo sau Phương Sinh tiến vào thạch thất thì thấy một vị lão tăng người thấp lùn nhỏ bé ngồi giữa bồ đoàn.

Phương Sinh khom lưng thi lễ nói:

Phương Sinh xin bái kiến phương trượng sư huynh. Đồng thời dẫn kiến Lệnh Hồ Xung thiếu hiệp, đại đệ tử phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung liền quì xuống khấu đầu hành lễ.

© [HQD](#)